

tmino mojo, in solčna svitlost obseva mi srce. Zopet te vidim!“ In oddaljši jo malo od svojih prs, upre van-jo plameneče svoje oči, kakor bi hotel s pogledom svojim vrisati vso lepoto, vso milino njeno.

„Odpri rožne usta, da zaslišim milino tvojega glasa“, — rekel je ginjen, pa naenkrat se prestraši: „Allah! kaj vidim? si li žalostna, ali se plašiš? Govori, o govori, draga moja!“

„Bojim se in žalostna sem, ljubljenec duše moje!“ — odgovorilo mu je dekle bolj tiho.

„Obodvoje?“ — ponovi mladenec strahoma.

„Da, oboje!“ — osrčilo se je dekle. „Žalost in tuga krči mojo dušo, ker sem hči kristjanska, hči nesrečne Srbije in sem pustila v svoje srce sovražnika svojega naroda in svojega Boga.“

„Veruješ li ti v mojega Boga?“ — vpraša jo mladenec, kakor bi ji očital, pa nadaljuje: „Allah mi je priča in njegov sveti prerok — moj Bog je ljubezen — v nji živim, v nji tudi umrem in v nam obetanem raju prerokovem, upam, zopet najdem tebe, krono lepote dekliške!“

„Ne izmam iz mene mojega Boga, kakor si že izvabil mi iz srca domovino z ljubeznjivimi svojimi besedami. Ali sem jez kriva, da te ljubim? Ne, ne!“ — spusti se mu zopet v naročje, „oh — jez nisem kriva, ne morem si kaj!“

„Tako, tako! to rad slišim, solnce življenja mojega!“ — reče mladenec — „ali kaj si govorila o domovini? Tudi jez spoznavam svojo domovino, in da jo ljubim, to vidiš, saj to djansko kažem, ker se bojujem za njeno slavo.“ „Oh!“ — vzd. hne dekle — „ravno to bojevanje mi zavdaja moreče skrbi!“

„Miruj samo, miruj!“ — tolaži jo beg: „raja dvignila je glavo, pa njena oholost mora pasti pod našim mečem, in na srbskih gorah zopet zasvetiti beli naš polomesec.“

„Oprosti Bog!“ — zavikne uplašeno dekle in oddalji se od njega.

„Kaj hočeš s tem?“ — predrzne se Turčin. „Morda, da ga jez z lastno krvjo iztrebiti pripomorem.“

„Nečem tega, oj nečem!“ — mu urno seže mladenka v besedo — „naj alkoran pogine, samo ti mi ostani. Koliko skrbi mi prizadevlje bojevanje, v katerem vidim, da ljubimec duše moje bije boj z mojim bratom, pa — ker vidim, da drug družega žali, in drug se boji smrti drugega.“

„Potolaži se dekle!“ — reče ji beg, toda nekako po sili, — „zarotim se ti pri sveti Kaabi, da ne bom stegnil roke proti tvojemu bratu, če tudi on svojo dvigne proti meni.“

„Vsemogočni Bog!“ — vzdihne dekle in dve solzici se ji vderete po licu.

„Povej mi, kaj moram več storiti?“ — beg prša jo resno.

„Osman! ljubljenček moj! mož, velikodušni mož“ — spenjala je Jelica roke. „Tvoja dobrota je velika, več še nisem doživela, al kaj, ker mi ne pomaga? Da ti ubiješ brata mojega, morala bi se te bati, da pa moj brat tebe ubije, tega ne bi mogla pozabiti, jez bi — ali — jez vem nekaj družega.“

„Kaj? povej mi, kraljica srca mojega!“ — reče Osman veselo — „povej! in tvoj rob te bo voljno poslušal!“

„Pusti in ne preganjaj svojih bratov!“ — prosilo ga je dekle; „bodi kristjan, kakor so bili dedje tvoji, in moj brat te bo lepo in ljubeznjivo sprejel v hiši svoji.“

(Dalje prihodnjic.)

Nova slovenska slovnica.

Nove „slovenske slovnice“, ki jo izdelujem za domače in šolske potrebe, prišel je ravnokar prvi oddelek na svitlo, ki obsega slovensko glasoslovje in oblikoslovje do glagolske sprege (2. razred I. vrste) na 80 straneh velike osmerke. Cela slovnica bo obsegala najmanj

15 tiskanih pôl in pride še v dveh oddelkih na svitlo. Cena ji je po bukvarnicah 1 gold. 30 kr. (za učence gimnazije in realnih šol 1 gold. 15 kr.), za naročnike pa le 1 gold. Če se gg. naročnikov vsaj 15 vkup oglasi, pošlje se jim slovnica poštne prosta; kdor pa želi posamezne iztise pod križnim zavitkom prejemati, naj priloži naročnini še 30 kr. za poštino (to je, 10 kr. za vsak oddelek). Posebno prosim slavn. slov. čitavnice, čast. gg. profesorje po domačih učiliščih in druge domorodce, da mi blagovolijo nabirati naročnikov. Ob enem dajem na znanje, da je „Viljema Tella“ (13 pôl) po 1 gld., „Babice“ (19 pôl) po 1 gold. ter Platonovega „Kritona in Apologije“ (5 pôl) po 36 kr. še več iztisov v Celovcu in po bukvarnicah na prodaj.

Anton Janežič,

c. k. realni učitelj v Celovcu.

Dopisi.

Iz Topčidera v Srbii 2. okt. — Carigradska konferencija je vendar le nekaj mir skovala, ki srbskemu narodu ni po volji; tudi srbski knez v svoji proklamacii na srbski narod je svojo veliko nezadovoljnost dosti očitno pokazal pa nezadovoljnemu in razkačenemu narodu upanje dal na boljšo bližnjo priložnost; pa nekteri prenapetneži se niso dali potolažiti, temveč so grde psovke zoper njega raztrosili med narod. Narodna vojska (armada) se je po Belem gradu in po Topčideru zadnje dni preteklega mesca, slišavši, da se mir kuje, trikrat spuntala; hotla je s silo na Turka udariti, da je knez sam mogel med njo stopiti; nihče drugi je ni mogel potolažiti. Se vé da skozi tri mesce se je naveličala z beligradskih barikad na turški grad Turkom v obraz gledati. Sploh se govori in iz vsega se vidi, da sedanji mir se ne bo dolgo vzdržal, zakaj narod je preveč razdražen. Po sklenjenem miru se je knez v Kragujevac podal in od toda bo naprej svojo kneževino obhodil. Barikade so po Belem gradu zginile in stare turške šance in grabni, ki so dozdej srbsko in turško mesto ločile, so se začele podirati in zravnovati; obe mesti se bote zedinile. Turkov po celem jako prostranem mestu nikjer več ni; Judje in Nemci so večidel že prve dni, ko so se pokati začeli, v Avstrijo plašni pete odnesli. Turki so iz grada svoje bule (babe), otroke in za orožje nesposobne starce v Turčijo poslali; kar jih je za orožje pripravnih, so vsi v gradu (mestu) ostali, kterege hočejo, kakor se ustijo, do zadnje kaplje krvi braniti; pravijo celó, da se iz njega ne umaknejo, tudi ne, ako jim sam sultan zapové. „Sultan, ako hoče, se zná tudi iz Carigrada umakniti; al mi se iz beligradske trdnjave nikakor ne bomo.“ Tako junaško sedaj govorijo! — Tudi srbska vojska je le malo zmanjšana; narodna straža se je sicer večidel razpustila, pa le za nekoliko dni. V Topčideru bojo skozi zimo 4 baterije, deloma narodne, deloma regularne vojske. Tudi vojniške bolnišnice, ki so po velicih topčiderskih kasarnah, in v kterih jez že dva mesca zdravniško službo izvršujem, bojo skozi zimo ostale. — Mesto Užica, kjer je dvakrat več turških kakor srbskih prebivavcev bilo, kakor sem že v „Novicah“ povedal, in ktero mesto so srbski Turki „mali Carigrad“ imenovali, je 17. dné p. m. pogorelo. Skoraj tri mesce je bilo vedno kavsanje med turškimi in srbskimi prebivavci; od onega časa namreč, ko je Beligrad od Turkov bombardiran bil, so se počeli užički Turki, ki so sploh poturčeni Srbi, kaj nepošteno, ošabno, grozovito ponášati; napadali so mirne srbske prebivavce podnevi in ponoči, ropali so jih, jim kučo za kučo požigali in jim, kar so mogli in kakor so mogli škodovali. Ponoči 17. septembra so Turki zopet Srbe napadli, nenadoma nekoliko prebivavcov pobili in več kuč zapalili; al zdaj se Srbi zdramijo, se jim junaško v bran postavijo in Turke še tisto noč vse v užički grad zapodijo. V hudem boju se je mesto zapalilo in popolnoma je zgorelo. Drugo jutro so počeli Srbi